

Кога Боянъ пристигне съсъ сватове за тебе,
 Димана ще изправимъ с'прекрѡвки¹⁾ и русѡпъ,²⁾
 И тя ще се престори на хубава Митана,
 И нея ще вѣнчае с'Бояна старий попъ.

А ти, Димано мила, Митанинъ ходъ ще ходишъ
 И кръшно ще продумашъ с'Митаниния гласъ;
 Бояна ще измамимъ, и той не ще се сѣти,
 Ще иде подъ вѣнчило съсъ тебе той тогазъ.

Когато се вѣнчаятъ, Боянъ не ще посмѣ
 Димана да повърне обратно пакъ домъ,
 И тѣ ще заживѣятъ, дечица ще добиятъ;
 Какъ хубаво ще бжде, ще видишъ ти самъ!

За тебъ съмъ, щерко мила, оглѡвникъ³⁾ азъ избрала
 Сто пжти по-достоенъ, по-хубавъ отъ Боянъ,
 Фиданче вѣвъ полето, гергина вѣвъ градина,
 Очитѣ синьо цѣтѣ, а веждитѣ гайтанъ“.

Дойдѡха сватовеѣ наврѣхъ света недѣля,
 Невѣстата с'прекрѡвки на конь качиха тѣ;
 Съсъ пѣсни и съсъ свирби тя трѣгна надалеко,
 Далечъ отъ мила рѡда съсъ коня отлетѣ...

Преминаха полето, край ниви изкласили,
 До бистра и дълбока пристигнаха рѣка;
 Нагазиха съсъ глъчка сватбаритѣ водата,
 Потънаха конетѣ съсъ цѣлитѣ крака.

¹⁾ Невѣстино було.

²⁾ Златолѣскавъ телъ.

³⁾ Годеникъ.